

Hindernissen

Zes verenigingsverse vrouwen op een rij; klaar voor de eerste skiffles op de 'dependance' van onze vereniging. Drie instructeurs, onder wie ikzelf, maakten hun borst nat voor dit karwei. Na het oefenen op de ergometer krijgen de cursisten als eerste taak een wherry onbeschadigd uit de loods te sjouwen. In onze Japans aandoende ruimte is iedere cm³ bezet met vaarmateriaal en dat vereist dus een goede motoriek. De 'dependance', een extra vlot dat ooit uit nood is geboren, is een plek vol verhaal en bevindt zich midden in de anderhalve km lange haven waar we roeien.

Volgende stap is het je eigen maken van een juist gebruik van de accu en acculader voor de fluisterboot, die we nodig hebben om naar het vlot te varen. De omgang met deze spullen blijkt ieder jaar weer een struikelblok in de cursus tot ergernis van onze Delftenaar Flip, die zich vol overgave hierover ontfermt. Als de fluisterboot soms halverwege de rit helemaal geruisloos wordt

omdat hij ermee stopt, voel je je beslist ongemakkelijk als er net een 1500 ton olietanker binnenloopt. De keuze 'to jump or not to be' voelt dan heel dicht bij. "Rood staat toch veel leuker op blauw", merkte een cursist laatst op over plaatsing van de polen op de in diezelfde kleuren geverfde contactpunten op de acculader. "Zo'n hint vat de gemiddelde roeier niet", mopperde Flip teleurgesteld, nadat er weer een zekering was doorgebrand.

Oude skiffjes en ouderwets smal gesneden riemen vormen het oefenmateriaal. De laatkomer wordt getrakteerd op

riemen waar in de afgelopen koude winter in de opslagruimte op mysterieuze wijze een hap uitgebeten is. Als het voedsel in een koude winter schaars wordt is kennelijk alles lekker voor de passant. Veilig boord houden wordt zo extra spannend.

"Zo, de ontgroening is begonnen", merkte al een van mijn cursisten wat zenuwlachend op. Nog vele hindernissen te gaan.

Een vogelnet over het vlot beschermt ons tegen het uitglijden over de vogelpoep. In het verleden waren de aalscholvers en eenden dol op de 'dependance'. Wij daarentegen wat minder dol op het dagelijkse schrobben ervan.

Voor het bedienen van dit geniaal geconstrueerde vogelnet heb je een heuse handleiding nodig. Dat menigeen in de netten en de op en neergaande lijnen verstrikt raakt heeft de ontwerper niet bewogen tot een andere constructie onder het motto: de aanhouder wint. Wie uiteindelijk dit allemaal onder de knie heeft vindt het roeien een makkie.

De lage avondtemperatuur en Noordenwind maakten die eerste keer op het vlot erg guur en de bootjes bleken minder in orde dan gedacht. Menig instructeur zorgt ervoor dat de eerste les leuk is. Zelf kies ik voor de Spartaanse methode, die wat minder mild aandoet. Wie de eerste les overleeft heeft het waarschijnlijk wel in zich om door te zetten. Je wil toch geen watjes in je vereniging of een hoop energie stoppen in mensen, die toch nokken.

"Wat zit jij toch scheef", zei ik streng tegen een van de cursisten, terwijl ik hard aan de rand trok om het bootje in balans te houden. "De dollen zijn toch niet omgekeerd afgesteld", dacht ik onderzoekend, want ze kreeg het niet voor elkaar. Toen ze uitstapte hing het bankje scheef in de rails en bleek het net niet te passen. Dat lucht op. Haar zelfgevoel had inmiddels wel een deuk opgelopen. Niets aan te doen. Een andere dame had het ook zwaar. In een ver verleden had ze een zwempartij in open zee bijna niet overleefd en ze zag enige gelijkenis met onze industriële aandoende haven. Toch wilde ze het skiffen proberen, want soms moet je jezelf gewoon aanpakken. De gure wind en ons gezamenlijk gebibber had helaas geen ontspannende uitwerking op haar.

"Visualiseer gewoon dat dit de Cariben is", opperde ik in een poging de juiste sfeer te creëren, al was het alleen al voor mijzelf. In menig psychologisch getinte cursus wordt visualiseren als de oplossing gebracht voor alles wat je dwarszigt. Dus bij het roeien zou het ook wel werken, dacht ik heel modern. Dan is een plons juist een welkome onderbreking van al die oefeningen. Haar ogen spraken boekdelen.

"Je kan me wat", sprak ze strijdlustig. De kabouters fluisteren me net in dat ik moet stoppen met skiffen. Dus dat doe ik, want ik geloof in sprookjes. Jij toch ook?

